

Jarní PRÁZDNINY

„Inu, co se děti nenaučí do Vánoc, po Vánocích už se nenaučí,“ zavrtěla hlavou babička, když se dozvěděla, že po vánočních a pololetních prázdninách čekají v půlce února Marušku, Vaška a Honzika další.

Maruška se na ně těšila. A měla k tomu hned dva důvody. Za prvé nemusí tento rok s celou rodinou na hory. Co s celou rodinou. Ještě navíc s farní partou rodin. Lyžování jí nikdy moc nešlo. S ostatními se nemohla vůbec srovnávat. Raději si četla nebo si hrála s Klárkou. Bavilo ji, když po ní Klárka opakovala nová slovíčka nebo dokonce zazpívala: „Skákaj pes přes oves“ a legračně přitom špulila pusinku. Dospělí za to Marušku chválili. A komu by se takové chválení nelíbilo, že?

Nikam se Marušce nechtělo také kvůli mamince. S maminkou to byla zvláštní věc. Když pustí nějakého pacienta domů z nemocnice, měl by být zdravý, ne? Takhle si to Maruška vždycky myslela. Jenže to tak asi vždycky být nemusí. Maminka se na začátku února z nemocnice vrátila, ale zdravá pořád ještě nebyla. Skoro celé dny ležela v posteli. A všichni věděli, že bude muset pravidelně do nemocnice jezdit ještě nejméně půl roku na nějaké další léčení.

Celý leden Maruška při večerní modlitbě prosila za zdraví pro maminku. A každý den si sama, bez nucení od babičky, počítala příklady na dělení se zbytkem. Na konci ledna dostala čtyři jedničky z matematiky za sebou a na vysvědčení pak měla opravdu „samé“. Přesně, jak si to umínila. Aby udělala mamince a všem doma radost. Ale nikomu to asi radost neudělalo. Nebo možná ano, ale ta starost o maminku byla větší... Marušce připadalo, že Pán Bůh její modlitby vyslyšel i nevyslyšel, a že se s tou jedničkou z matematiky namáhala tak trochu nadarmo.

Jaké bylo Marušky překvapení, když jí maminka prozradila, že se v nemocnici seznámila s Hančinou maminkou. Ležely spolu na jednom oddělení. Hanka už to také věděla. Její maminku ještě z nemocnice nepropustili. Snad až po jarních prázdninách. Ale vyprávěla jí o tom, když za ní byly s tetou Markétou. Hanka taky věděla, že ještě nejméně čtrnáct dnů se nebude muset stěhovat a celé jarní prázdniny bude se svojí Haluškou.

To byla pro Hanku dobrá zpráva. Ne, že by ji netrápila starost o maminku. Tránila. Ale s tetou Markétou byla často legrace. Každé odpoledne za ní hned ze školy šla Hanka do stájí. Mohla jí pomáhat se vším. A starat se o Halušku. A to nejlepší – třikrát týdně měli spolu trénink. „A teta říkala, že když budu dobrá, že mě přihlásí v dubnu na naše první závody – na „Pony Ligu“, vysvětlovala Hanka nadšeně. Hm, pomyslela si Maruška s troškou zájmu. Hanka má tetu a malého poníka, u kterých může na svoje trápení zapomenout. Kdybych tak já se mohla na týden někam před svým trápením schovat...

Vidíte, Marušku ani nenapadlo, že by mohla Pána Boha prosit o to, aby se mohla schovat před svým trápením. Jenom po tom ve skrytu duše toužila. A přesto se takový malý zázrak stal. V poslední den školy před prázdninami přišel. Když zazvonilo po poslední hodině, naklonila se Hanka k Marušce a zavolala: „Tak jedem! Haluška už se nemůže dočkat!“

A před školou stála babička se sbalenou taškou, protože Maruška dostala jako malý dárek velké překvapení: týden her, povídání a projížďek na malém poníkovi Halušce. To všechno díky tetě Markétě.

Povídejte si

Vyslyšel podle vás Bůh Marušky prosbu za uzdravení maminky, nebo nevyslyšel?

Mohlo mít to velké překvapení pro Marušku něco společného s modlitbou a s Pánem Bohem?

Jaké důvody mohla mít podle vás teta Markéta pro to, aby vzala Marušku na jarní prázdniny k sobě domů?

Má se Maruška dál modlit za uzdravení maminky? Nebo má dělat (ještě) něco jiného?

Dá se nějak „schovat před svým trápením“? Jestli ano, jak nebo kam?

Pozor!
Tohle jsou filozofické otázky, které nemají jednu jasnou odpověď! Mají za úkol učit nás přemýšlet, hledat důvody svých tvrzení a povídat si o nich.

Tak zase
příště...

